

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1559/2021
03.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца Града Крагујевца, кога заступа Градско правобранилаштво, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Ћосић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1166/20 од 15.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1166/20 од 15.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1166/20 од 15.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 204/18 од 25.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 3.060.194,73 динара са законском затезном каматом од 06.08.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1166/20 од 15.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 204/18 од 25.09.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка поводом изјављене жалбе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18, 18/20 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

О тужбеном захтеву у овој правној ствари нижестепени судови су одлучили применом правила о терету доказивања, па су исти одбили након оцене да се у конкретном случају нису стекли услови за повраћај датог према правилима о стицању без основа јер се из изведених доказа нису могле утврдити спорне чињенице од којих зависи основаност тужбеног захтева, имајући у виду да тужилац није доказао да је туженом или правном претходнику туженог два пута платио исти дуг, једном по основу судског поравнања Р 963/82 од 28.09.1983. године, а други пут по основу правноснажног и извршног решења Основног суда у Крагујевцу Р1 62/18 од 06.09.2013. године.

Како одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП), јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана или новим тумачењем права. Тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, које се утврђује доказима предложеним у складу са правилима о терету доказивања.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужба је поднета 16.01.2016. године, као вредност предмета спора означен је износ од 3.060.194,73 динара. Првостепена пресуда донета је 25.09.2019. године, док је другостепена пресуда донета 15.10.2020. године.

Имајући у виду да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни касациони налази да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице, због чега је Врховни касациони суд одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**